

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1843-09-30)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1843-09-30)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 260. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0108.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann,*

Grundtvig til Ingemann.
Kjøbenhavn. 30. Sept. 1843.

Kjære Ingemann!

Du har samlet gloende Kul paa mit Hoved, for jeg havde allerede en ond Samvittighed lige siden 8de Sept.,¹⁾ og da man nu kom med din Sang den 28de²⁾, fandt jeg mit Langdrag med at skrive til saa synderlig god en Ven saa utilgiveligt, som man sjældent finder sin egen Synd og kun alt for let andres. Lidt skammer jeg mig derfor virkelig ved i Dag først at melde dig min Hjemkomst til Fæderlandet og paa én Gang takke baade for dit venlige Farvel og dit overmaade venlige Velkommen; men man har jo godt af at skamme sig lidt, naar man har forskyldt det, og til Lykke kan jeg paa Lises Vegne uden al Skam takke dig ret hjærtelig for Kransen til Sølvbrylluppet og ønske, at hendes slemme Mand kunde gjøre Gjengjæld!

Nu, min Ven! saa var jeg da atter i England, og for første Gang egentlig i Oxford, ganske for første og vist ligeledes for sidste Gang i Birmingham, i Cumberland og Edinburgh, og saa' og hørte saa meget i saa kort en Tid, at Indtrykkene næsten fortrængte hinanden og er for Øjeblikket alle sammen matte, saa jeg fristes ikke til det utaknemmelige Arbejde at beskrive noget af dem; men efter den gamle Regel, at hvad der er godt, kommer nok igjen, tænker jeg dog, der er en Del, der efterhaanden vil dukke op og bidrage baade til at oplyse alle Haande og oplive Samtalen med gode Venner; thi jeg kan ikke sige andet, end at Rejsen i det rige Engelland denne Gang var temmelig rig, ikke blot paa glimrende Udsigter, som fra Bjærget i Edinburgh, men ogsaa paa mærkelige Møder, som i Oxfords Kollegier. Hvad jeg imidlertid hverken saa' eller hørte, var levende Redskabers. 261for den Kæmpeaand, der ingensteds har paatrykt det døde saa umiskjendelige Præg og gjør endnu daglig incognito forbavsende Mesterstykker. Ogsaa i en Del af de ny Anglikaneres Skrifter sporer man vel tydelig hans Indflydelse, men selv er de dog alle sammen, saa vidt jeg kunde mærke, aandløse, fordi de enten vil være selvstændige over Skrævet, eller Redskaber for den gamle Paveaand, som nu kun er et Gjenfærd, der vel kan kyse Livet af Kvinder og Børn, kyse Suk af gamle Syndere og Guld af Gniere, men ikke engang gjøre Fluere, mindre Folk, levende. Uagtet de derfor med Flid lægger an paa at fange Folket, er det dog kun med gamle Buer og malede Yinduer, smuk Musik, et helt Læs Aflad og i det højeste en ny Yise og en gammeldags Roman, der løber ud paa det samme. Det højere og dybere i Folkelivet véd de ej engang at skatte, langt mindre at raade med, og selv Modersmaalet hindrer deres Overtro paa den latinske Muse og Grammatik dem fra at føre sig ordentlig til Nytte.

Skjønt vi ikke er kommet vidt med nogen Ting og har ej en Gang kunnet drive Latinen fra Sor til Krebshuset, saa er vi dog i Henseende til Bekjendtskab med Aanden mange Mile forud; men det forstaar sig, at kommer de først i Bevægelse i den Retning, da maa vi tage os i Agt paa Jærnbanen, at de ikke kjører os i Kvas, og være glade, naar vi ser, de damper os forbi; thi at kjøre om Kap med de Karle, er rent umuligt, og det er ubarmhæjertige Kroppe, der sige lige saa rolig: far til Helvede! som: følg med til Paradis!

Imidlertid, kjære Ven! det Forspring, man har faaet, er man vis; men det er meget uvist, om Engelskmanden vil vise os anden Vej end den gamle ad Helvede til, kun belagt med nye Skinner til i en Fart at naa Maalet; og faar vi ikke Tid til at gnide vore Øjne, følger vi dem vist i Blinde, som vi plejer; saa det er paa den høje Tid, vi faar en folkelig Højskole; og kan der endelig ingen blive af i Sor, maa vi se til at faa en sønden for Kongeaaen. Men hvorfor kan vi dog ikke faa den i Sor, hvor alt er beredt, som det sig bør. 262i Hjærtet af Sælland? Er I da rent forhexede dér nede alle sammen og kan ikke afse alma mater, den fordømte latinske Grammatik, Giftblanderske fra Barnsben!

Dog, hver ærlig Mand ufortalt, hvordan staar Sagen med Akademiet? Jeg har endnu ikke hørt et Ord om det og har ingen Lyst til at tale med Kongen derom, førend jeg véd, hvad der er paa Stabelen. Da vilde jeg derimod gjerne gjøre mit yderste, saa det bar eller brast; thi halve Forholdsregler duede aldrig stort, men var mod Rom altid den bitre Død, og er saa mod Latinen, saa længe den er til. Nu, da alting farer og flyver, er det desuden ikke Tid til at krybe og kravle, naar man ikke vil trædes paa Nakken og udlés oven i Kjøbet, saa nu har jeg besluttet at slaa mig løs og lade alt komme an paa en Prøve.

Nu, kjære Ven! lev vel og tænk ikke, jeg er rent splittet, skjønt Pennen løber af med Blækket!

Du og din kjære Lucie hilses venligst fra os alle; og skjønt jeg ikke har fortjent det, haaber jeg dog, du skriver snart og ej for kort til

din Ven
N. F. S. Grundtvig.